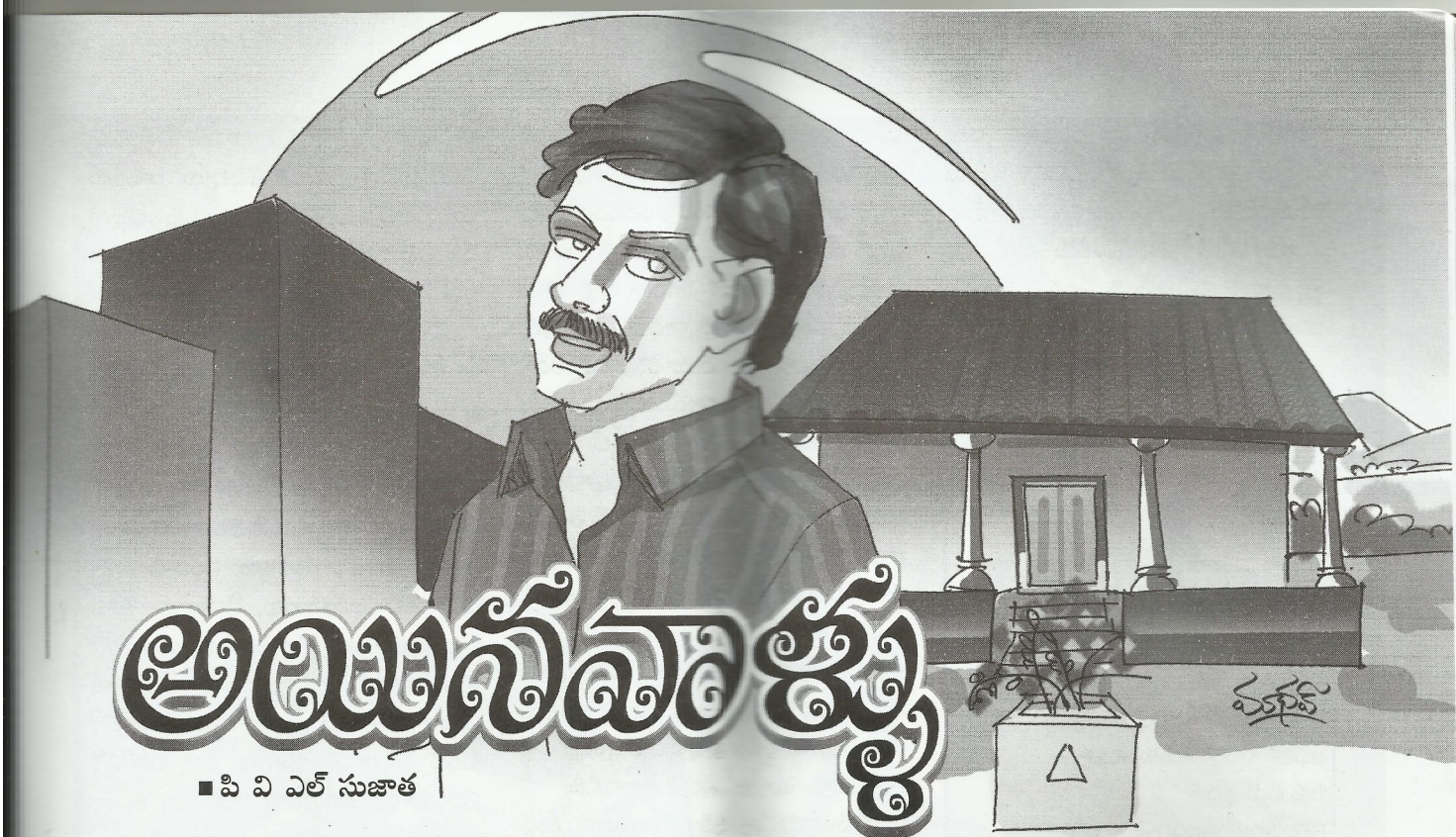

■ పి వి ఎల్ సుజాత

ముందు పొంది తర్వాత వదులు కుంటేనే, దేని విలువైనా మనకు తెలుస్తుంది!

చదువు పూర్తయి ఏదన్నా మంచి ఉద్యోగ మొచ్చి పెళ్ళితే ఇహ ఎవరిమీదా ఆధారపడ నక్కర్లేదు అన్న భావం మగాడికి అంకు రిస్తుంది. ఒకే ఇంట్లో అమ్మానాన్నలు, తాతయ్య బామ్మలు, బాబాయ్ పిన్నలు, అప్పుడప్పుడూ వచ్చే చుట్టాలతో చిరాగ్గా అనిపిస్తుంది. ఎక్కడి కైనా వేరెళ్ళిపోయి తనదైన జీవితం హాయిగా ఆనందంగా గడపాలనిపిస్తుంది. అయిన ఊళ్లోనే ఉద్యోగమొస్తే కక్కాలేక, మింగాలేక ఉండే పరిస్థితి. అదే వేరే రాష్ట్రం లోనో, దేశంలోనో వస్తే నక్కను తొక్కినట్టు అనుభూతి స్తారు. పెట్టేబేడా సర్దుకుని ఉడాయించేస్తారు. కుటుంబ సభ్యులను కలవడం అన్నది దాదాపు కల్లే. అప్పుడప్పుడు వినిపిస్తుంటారు సెల్ ఫోన్లలో. బీజే లైఫ్ కదా! కానీ చివరకు జీవితంలో ఏం సాధిస్తారన్నది ప్రశ్నార్థకం?

• • •

రాజమండ్రికి దూరంగా ఉండే పల్లెటూళ్లో, మా పెంకుటింట్లో, చాలామందిమే ఉంటాము.

మా నాన్న రఘురామయ్యగారు అమ్మ వసుంధర, ఆయన అమ్మానాన్నలు, ఇద్దరు తమ్ముళ్లు మరదళ్లు, అందరి పిల్లలు సందడే సందడి. మానాన్న 'కలసి ఉంటే కలలు సుఖం' అనుకునే మనిషి. 'అయినవాళ్ళతో వుంటే ఆ బలమే వేరు' అనుకునే మనస్తత్వం. అందుకే

అందర్నీ ఏకతాటిన నింబెట్టాడు. కష్టాలు సుఖాలు అందరూ కలిపే వంచు కుంటారు.

శుభం, అశుభం ఎక్కడికైనా కలిసే!

సరిగ్గా అదే చిరాకు నాకు.

మా ఇంట్లో ప్రైవేటీ ఉండదు. మనకి కావలసింది కొనుక్కుచి వాడుకోవడానికి వుండదు. ఇంటికి తీసుకురాగానే అది పబ్లిక్ ప్రాపర్టీ అయిపోతుంది. మనకు కావల్సి నట్టుగా వుండడం అన్నది కుదరదు. ఇంట్లో అందరికీ నచ్చేట్టుండాలి అదే.. అదే చిరాకు.

అందుకే పంటి బిగువున చదువు పూర్తి చేశాను. క్యాంపస్ ఇంటర్వ్యూలో సెలెక్షన్యి పూనాలో పోస్టింగ్ తీసుకున్నాను. అందరూ ఎంతో సంతోషపడ్డారు. మళ్ళీ అంతలోనే నేను దూరమైపోతానన్న బెంగ వాళ్ల ముఖాల్లో, 'అక్కడే ఉంటే నా జీతంతో వాళ్ళు ఎంజాయ్ చెయ్యొచ్చు, పూనా వెళితే కష్టం కదా! బహుశా అందుకేనేమో వాళ్ల బాధ?' మనసులో వాళ్ళ మీద అక్కసు. నాన్న నా ద్వారా వచ్చి "మన కుటుంబానికి సరిపోయే పొలాలున్నాయి. ఇదిగో లంకంత ఇల్లా ఉంది. నువ్వు ఉద్యోగం కోసం ఊల్లెళ్ళవలసిన అవసరమేమిటి? ఆకాశా నికి అగ్రులు చాచకూడదు. ఉన్నంతలో అంద రితో కలిసి తృప్తిగా, సుఖంగా, సంతోషంగా, జీవించాలి" అన్నాడు.

"లేదు నాన్నగారు నేను చదువుకున్న చదువుకు, మంచి ఉద్యోగం చేస్తేనే సార్థకత

కలుగుతుంది" అన్నాను. ఆయన మరేం మాట్లా డలేదు. అమ్మ నన్ను వారించడానికి ముందుకు రాబోతుంటే "వసుంధరా! కుర్రాడు.. నాలుగు ప్రదేశాలు చూడాలన్న ముచ్చట ఉంటుంది. వెళ్లనీ" అనడంతో అగిపోయింది.

పూనాకు బయలుదేరుతున్నప్పుడు రైల్వే స్టేషన్లో అందరూ కంటతడి పెట్టుకున్నారు. తమ శరీరంలోంచి ఒక అంగం తెగి విడి పోతున్న భావన వాళ్ల ముఖంలో.

నాకు మాత్రం, నాకు మాత్రమే సొంతమైన నా ప్రపంచంలోకి వెళ్లబోతున్నానన్న ఆనందం.

• • •

మావాళ్లు ఫోన్ల మీద ఫోన్లు చేయడంతో 'బావుండదని' అర్పెల్లు ట్రైనింగ్ పూర్తికాగానే మా ఊరొచ్చాను. బొత్తిగా చిక్కిపోయానని అందరూ ఒకటే గొడవ.

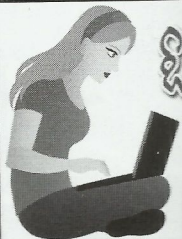
నాకు అక్కడ వండి పెట్టడానికి, అవస రాలు చూడానికి ఒక తోడుంటే బాగుంటుం దన్న ఆలోచనతో హడావుడిగా పెళ్ళిసంబం ధాలు వెతకసాగారు. అనుకున్నట్టుగానే సంబంధం రావడం, ఖాయమవడం, రాధిక మెడలో మూడు ముళ్లే యడం, పెళ్లాంతో సహా నేను పూనాకు వెళ్లడానికి సిద్ధపడడం చకచక జరిగిపోయాయి.

ఇంట్లో అందరూ ఉడాసీనంగా ఉంటు న్నారు... నేనొక్కడిని తప్పు. నేను నా భార్యతో పూనాకు బయలు దేరాను.

రైల్వేస్టేషన్లో అందరూ కంటకటి పెట్టుకున్నారు. తమ శరీరంలోంచి ఒక ఆంగు తెగి విడిపోతున్న భావన వాళ్ల ముఖంలో.

ఇప్పుడు నా ప్రపంచంలోకి చలో కొత్త వ్యక్తి భార్యగా ప్రవేశిస్తోంది. సంతోష తరుగు మనసు కట్టలు తెంచుకుంటోంది.

• • •

ఓ బాలికా?

■ పి. రాధాచంద్ర

ఓ బాలికా? ఎక్కడున్నది నీకు భద్రత?

ఎక్కడున్నది నీకు రక్షణ?

ఇంటా, బయటా? రైల్వే, బస్సులో.

ఆఖరికి వీధిలో ఆడుకుంటున్నా -

నీకు లేదు భద్రత!

తల్లిగర్భంలో ఉండగానే - ఆదిత్య

వివక్షకి గురవుతోంది!

రోజూ పేపర్లో ఎక్కడో అక్కడ కామెంట్

పసిబిడ్డలు లేదా చెత్తకమ్మల్లో పెట్టి పరిమార్చారు!

అపహరణకి గురవుతున్న పసికందంలా!

ఓ బాలికా! నీకు లేదు భద్రత!

బడికి వెళ్ళినా - ముత్యపాంలో ఉన్నా -

అక్కడ రీచరులే - కీచకులా!

రక్షణకోసం 'క్లబ్బింగ్' తోళ్ళి -

అక్కడా రక్షకబలలే 'భక్తకథలు'!

ఇక ఎక్కడున్నది నీకు రక్షణ!

పొరుగింటి వాడు, దగ్గర బంధువులే -

ఆ పసిమొగ్గలను చిదిమేస్తూ -

అత్యా హత్యాచారాలకి పాల్పడుతున్నారు!

ఈ 'మృగాళ్ళ'ని వెంటనే 'ఉరికంబం'

ఎక్కించాల్సిందే! వీళ్ళని వదిలేస్తే

మళ్ళీమళ్ళీ బాలికల బ్రతుకు బుగ్గి!

ఇలాగే ఒక 'సరాధముడు' - పదేళ్ళు

'జైలుశిక్ష' అనుభవించి, బయటికి రాగానే

మళ్ళీ మళ్ళీ అత్యాచారం చేశాడు!

అసలు మన 'న్యాయవ్యవస్థ' జోగుతోంది!

శిక్షలు పడటానికి ఏళ్ళు గడిచిపోతాయ్!

'నిర్భయ' తర్వాత కూడా

సామూహిక అత్యాచారాలు

జరుగుతూనే ఉన్నాయ్. - ఏదీ రక్షణ?

ఓ బాలికా! నీకు లేనేలేదు రక్షణ!

లేనేలేదు భద్రత!!

స్వయం సంరక్షణకి సిద్ధం కావాలి!!

పూనాకు ట్రైనింగ్ కు వచ్చినప్పుడే మంచి

ఇద్ద చూచుకుని, కాపురానికి కావలసిన

సామాను కొని, ఇంట్లో సర్ది ఉంచుకుంటే, ఇద్ద

మాకు కుప్పియంటా, కంప్యూటర్ గా ఉంది.

కొత్తకాపురం. రోజులు వేగంగా దాని రోతు

న్నాయి. ఒకరోజు రాత్రి రాధికకు కడుపులో

బాబు వచ్చింది. ఏం చేయాలో తెలియలేదు.

మొదటి పిల్లింది ఉపాధ్యాయ మాయా తీసు

కు వెళ్ళిపోతే తీసుకెళ్ళాను. అప్పటికే పాపం

మాకు రోజులుంచారు. పాపం ఉపాధ్యాయ

రాధికకు నాకు ఇంటి నుంచి దిగిపోయింది.

నాకు నాకే ఏదో గిట్టేదేమిటో. ఉపాధ్యాయ

కూడా బాబు ఉద్యోగస్తుడు. ఇంటికి తిరిగిపో

తేదానికి అంసిపోతున్న పీరియడ్ వ్యవస్థ

అది ముఖంలో కనిపించేది. మొదలూ

నేడే ఎంతో సేవ చేస్తాడు. పైగా మరొక

ము. దిగిపోవడం వాళ్ళాచిదా ప్రాంతం

ఏం చేస్తా. మా అవసరం అలాంటిది.

అప్పుడున్నా బెక్కికల్ ముగ్గురి మీద

దూకుతూనాకు టూర్ వెళ్ళాల్సి వస్తుంది.

అప్పుడు రాధికను చూస్తే జాలేదు. నేను

లేకుండా తనొక్కడే ఎలా? ఎప్పుడు తిరిగి

మొస్తా? మనసులో ఆచకుంటూ, లేదు

మనోక్షాలు లెక్కపెట్టుకుంటూ వెళ్ళిపో

నాది. అనుకున్నట్టే ఒకసారి నేను ముఖం

దారి వెళ్ళవచ్చును, ఉన్నట్టూలే రాధిక వెళ్ళ

తుంటే, కళ్ళ తిరిగి పడిపోయాయి. పిల్లికి

రాధాచంద్రం భార్యమనీ మరెవ్వరూ చెప్ప

లేనీ చెప్పింది. వాళ్ళు తమిళ దుప్పి నాకు

గుండె తాపోయినంత వైపుంది. బాబోచ్చి

రాధికకు చూశాగానే మనసు కాంతిపొంది.

మా ఇంట్లో మా వాళ్ళతో ఉన్నప్పుడు నాకు

ఎవరూ ఎవరూ ఇలా రెండేండ్లు వెళ్ళి

అనుభవంలోకి రాలేదు. ఇప్పుడైతే ఎప్పుడు

ఎవో రెండు. దాని ముందు వాళ్ళాచిదా

మనస్థితి అనిపించింది.

ఇదిలా ఉండగా రాధిక నాకు తిప్పింది.

అప్పుడు మాటలు ఆనందపెట్టాయి. మళ్ళీ

అంతలోనే నా ముఖం

ఎవో తెలియని బాధ. పాపం జూబిలీ ను

దుంట్ పివేసే కోరికం కలుగుతాయి.

ఎవరు తీసుస్తారు? అసలు నాకు ముఖం

వెళ్ళగలదా? ఎంత భర్తైనా తను మరొక

తను ఉల్లే చిన్న పిల్లి కడుపులో ఉంటే

అందుకా కలు కింద పెట్టేదేమిటా. ఎవో

కాగ్రతగా, అపురూపంగా చూస్తున్నాను.

కావలసినవన్నీ చేసి పెట్టారు. చిన్నచిన్న

చూస్తున్న తీర్చి సంతోషపెట్టారు. రాధికను

చూస్తే జాలి కలుగుతోంది. ఇక్కడ పుల్లపల్లగా

చేసి పెట్టేవాళ్ళ లేరు, గాజులు వేయించేవారు

లేరు. వీరా జాకెట్టు పెట్టేవాళ్ళు లేరు.

ఏదనెం వాళ్ళమ్మా నాన్నా వచ్చి రాధికను

తీసుకెళ్ళారు. ఇల్లంతా బోసిపోయింది. ఒక్కడ్ని

ఆ ఇంట్లో... ఇంత మందుకోవడం, తినడం,

మదకోమం తీసుకెళ్ళడం.. రొటీన్.

అందు నేనూ, నాదీ అన్న స్వార్థపు ఆలో

చూతో ఉన్నట్టాన్ని ఏం సాధించాను? దిక్కు

మెక్కు లేకుండా ఉన్నాను. సంపాది స్తున్న

ద్దు మి ముమ్మంకు, వెచ్చాలకు, కూర

లకు, ఇతర అత్యవసరాలకూ నీళ్ళలా ఖర్చు

తోంది. పొడవు పొడవుపడం లేదు. పైనుంచి

మన్నాంతి లేదు. ఈల్లో తమ పొలంలో,

పెద్దల్లో చచ్చా ఎన్ని కూరలు, పళ్ళూ పండేవో!

ఎప్పుడు పేద దుప్పికోన్న గుర్తులేదు.. అసలు

ఆ ఆదాయం కలుగలేదు. దూరపు కొండలు

మనకు దిగ్గి అంటారేమో? అందరిలో..

అందరితో ఉన్నప్పుడు ఎంత సంతోషంగా

వుండేవో! ఇంట్లో అందరూ తలో పనీ చేసే

నాకు. అందువల్ల అసలు అలుపనిపించేది

కాదు. నాకు అనిపించేది కాదు. బాధైనా,

సమస్తా మమకోవడానికి మనుషులు ఉండ

దుతో మనసు తొందరగా తేలికయ్యేది.

అందుకే తో నేను వేయడంతో ఎలాంటి

పుష్టా ముందైపోయేది.

ఒకటి అవసరానికి మరొకరు ఉండ

దుతో. అదేమంత పెద్ద విషయంగా బాధిం

చేసి కాదు. మరెప్పుడు? నిండుకుండలాంటి

ఉప్పు కురుండాంకు దూరమై మానసిక

ప్రకాశం కోల్పోయి దాక్కుర్లకు, మందులకు

ఉప్పు పెరుతున్నాము. ఏం సాధిస్తున్నామో

తెలుసుకోవడం.

మన పుట్టికైతా కళ్ళు తెరుచుకున్నాయి.

నాకు పెద్దల్లో వచ్చేలోగా ఊరెళ్ళిపోవాలి.

తన వాళ్ళ మధ్యక వెళ్ళేపోవాలి. నాన్నా, అమ్మా,

నానాదీ. పెద్దల మధ్యకెళ్ళిపోవాలి, రాబోయే

బాబోదీ అయినవాళ్ళ అప్యాయత వాడు పుట్టి

పుట్టిందింటి చిరుపించాలి. వాళ్ళతో కలిసి

జీవించే తాగి ఇతకాలి. నలుగురూ వచ్చీ

సామి ఇల్లే కనకశ్యామతుంటుంది. నాన్న

నానాదీ కళ్ళి మనసులో స్థిరంగా నిశ్చయించు

కున్నా మనసు తేలికపడింది. ■